

EĞİTİMCİ - YAZAR
ALTAN EKMEN YAZDI

Altan Ekmen

1958 yılında Eskişehir’de görev yapan Doktor Şükrü’nün tek oğlu Hava Harp Akademisi’ni bitirmiş teğmen rütbesi ile iki yıl görev yaptıktan sonra başarılarından dolayı yurt dışı görevi ile ödüllendirilmişti. Güney İtalya’da bulunan Nato Hava Üssünde 6 ay görev yapmak üzere tayin edildi.

Genç teğmen heyecanlıdır. İlk kez yurt dışında görev yapacak, yabancılarla birlikte çalışacak, hepsinden önemlisi ülkesini temsil edecektir. Eli ayağına dolanmakta, ailesinden ayrılmanın burukluğu ve bu göreve seçilmiş olmanın gururu arasında karmaşık duygular içerisindedir. Aslında bu görev subaylar arasında çok istenen ve nadir kişiye nasip olan bir fırsattır. O bunun bilincindedir ama yine de gençlik heyecanı ve ailesinden ilk kez bu kadar ayrı kalacağıının üzüntüsünü üzerinden atamamıştır.

Nihayet İtalya’ya gideceği gün gelip çatmış ve valizlerini hazırladıktan sonra annesine sarılıp koklamış, sıra babasının elini öpmeye gelince aklına gelen ilk cümleyi söylemiştir.

-Baba İtalya’dan sana ne getirmemi istersin?

-Gelirken bana kahve getir oğlum.

-Kahve mi? Benim bildiğim Türk kahvesi dünyaca meşhurdur baba, İtalya deyince kahve nerden aklına geldi.

-Sen orasını karıştıрма, bana gelirken kahve getir.

Genç teğmen İtalya’daki NATO üssündeki görevini başarıyla tamamlamış ama bu 6 aylık sürede babasının “gelirken kahve getir oğul” sözünü unutmamıştır. Babası doktorluk mesleğinde olduğu kadar insan ilişkilerinde iyi, gün görmüş birisidir. “Böyle bir istek neyin nesidir;” düşüncesi hep zihnini kurcalamıştır. Bu nedenle ki dönüş için hazırlıklarını yaparken alışverişe çıkar ve içinde 24 paket olan bir kahve kolisi alır.

Genç teğmen eve döndüğünde elinde bir büyük bavul ve bir de koli vardır. Ancak koliyi koltuğunun altına sıkıştırmış özel itina ile tutmaktadır. Annesi ve babası onu karşılayıp eşyalarını eve taşırlar. Eve girdiklerinde genç teğmenin ilk sözü:

-Kahveni getirdim baba.

-Hani nerde oğul?

Genç teğmen kolinin kapağını açarak içindeki kahve paketlerini babasına göstererek,

-İşte burdalar baba, biraz fazla aldım, eşe dosta da hediye edersin diye.

-Sağol oğul, şimdi senden bir isteğim daha olacak, o paketlerden birisini rastgele seç.

Teğmen şaşkınlık içerisinde kutunun orta yerlerinden bir paketi alarak babasına uzatır.

-Buyur baba,

-Hayır o sende kalsın. Şimdi senden istediğim bir şey daha var. Bu gün dinlen ama yarın ilk iş olarak onu İstanbul'da Küçük Bakkalköy'deki şu adrese götür ve benim selamımı söyle..

Teğmen o gece uyuyamadı. Kahvedeki gizem gittikçe artmış, babasının yapmak istediklerini bir türlü çözememişti. Galiba bu bir sınavdı. Bazen yaşlılar oğullarının olgunluk düzeylerini ölçmek için benzer oyunlar oynadıklarını duymuştu ama bu oyun babasının tarzı değildi. Babası ağır başlı entellektüel birikime sahip seçkin birisiydi. "Acaba nedir bu kahvenin hikmeti" diye düşünerek sabahı zor etti.

Genç teğmen sabah kalkınca kahvenin yanına bir iki şey daha alıp küçük bir hediye paketi yaparak İstanbul'da verilen adrese gitti.

Kapıyı çaldığında evin hanımı kapıyı açınca:

-Ben Doktor Şükrü'nün oğluyum, bunu babam eşinize gönderdi. Kendisine verebilir misiniz?

-Öyle kapıdan hediye verilmez oğlum, bey içerde gel emanetini kendisine ver, hem de soluklan bir çay iç, öyle gidersin.

Genç teğmen içeri girdi, babasının hediye gönderdiği beyi görünce hediyesini ve babasının selamını ona taktim etti. Kendisine oturmasını ve bir çay içmesini önerdiler. Evin beyi, Doktor Şükrü ve teğmenin annesini sordu. Sohbet devam ederken çaylar geldi. Çayları evin genç kızı getirmişti. Genç teğmen kahvenin sırrını unutmuş, evde kendisini karşılayan ailenin asaleti, ve zarafeti karşısında hayran kalmıştı. Babasının böyle dostları olmasından gururlandığını hissetti. Ev ahalisindeki kendisini kucaklayan sıcaklığa ve samimiyete şaşırılmış, genç kızın annesi kadar olgun davranışlar sergilemesinden etkilenmişti. Çaylar bitince müsaade isteyerek evden ayrıldı.

Eve döndüğünde İtalya'da ki görevden dönen teğmen yerine, sinemadaki filmde etkilenen gençlerin yüz ifadesine benzer karışık duygularla içeri girdi.

-Gel oğul, adresi kolay buldun mu?

-Evet baba hediye taktim ettim.

-Peki hediye verdiğin evde görmen gereken her şeyi gördün mü?

-Gördüm baba, arkadaşın çok olgun ve çok asil birisiydi; eşi de öyle, bana aileden birisi gibi davrandılar.

-Başka bir şey görmedin mi, başka dikkatini bir şey çekti mi o evde?

-Çekti baba, evde bir genç kız vardı, o da annesi ve babası kadar olgun ve iyi yetişmiş birine benziyordu.

-Peki o kız beğendin mi?

-Evet baba çok beğendim.

-İyi beğendiğine sevindim, sen de istersen o kızla seni evlendirmek isterim..

...

Genç teğmen kahvenin sırrını çözmüştü. Kafasında ateşler yanıyor, değişik düşüncelerin çarpışmasından hiç bir şey akıl edemiyordu. Saatlerce karışık duygular içerisinde sessizliğe gömüldü. Dünyadan başka bir yere ışınlanmış ve zamanda yolculuk yapmış kadar şaşkıncı. Bir paket kahvenin bunları yapmış olmasına inanamıyordu.

O kız istedikler; teğmenle nikahları kıyıldı, düğünleri yapıldı. Bundan sonrasını komutandan dinleyelim:

"Eşimle 1959 yılında evlendik. Benim görevim gereği evde çocuklarıma vakit

ayıramıyordum. Çocuklarımlın üçünü de o büyüttü. Büyütürken onlara hem anne hem de öğretmenlik yaptı. O kadar görgülü ve o kadar akıllı bir kadındı ki, çocuklarımlın hepsi kendilerine gerekli olan her şeyi anneleri sayesinde kazandılar. Tam 60 yıllık evliliğimde eşime hayran olmadığım bir gün bile olmamıştır. Ona duyduğum hayranlık kadar babamın eşimle beni tanıştırmaması ve babamın bu kadar derin öngörüye sahip oluşunu da hep takdir etmişimdir. Eşimi 2019 yılında kaybettim. Biliyorum ben de bir gün öleceğim. Hayat hiç birimize baki değil ama bana 60 yıllık bir mutluluk bahşeden Yüce Allah'a her zaman hamt ederim. Bu kadar güzel bir hayat kaç kişiye nasip olur ki..”